

Mikä mulla on?

Mikä mulla on?

Nimimerkki Elämää ihmettelevä
Ikä Alle 12

2016 keväällä olin menossa musiikinteorian jollekin yhteistunnille, tai en mä ihan tiedä mikä se oli, mutta siellä oli kuitenkin PALJON sitä opiskelevia ikäisiäni lapsia. Laitoin vaateeni naulakkoon ja menin siihen muitten kanssa jonottamaan luokkaan, kun opettaja ei ollut vielä saapunut. En siis tuntenut sieltä ketään. Seisoin siinä vähän aikaa kunnes mua alkoi ahdistamaan. Musta tuntui että kaikki katsoi mua. Niinkuin ne olisi katselleet mua jotenkin syyttävästi, kuiskineet musta ja naureskelleet. Mä menin käytävän nurkkaan naulakon taakse istumaan. Sitten mä aloin itkeä HURJASTI. Mä en voinut hallita sitä ja hengittämiseni oli tosi raskasta. Kaikki vaan katsoi pois eikä kukaan tullut lohduttamaan tai kysymään miksi itken. En tiennyt sitä itsekään. Sitten opettaja tuli ja menin luokkaan muiden kanssa. En tiennyt yhtään mitä piti tehdä. Olin ihan pihalla kaikesta. Se johtui siitä, etten ollut käynyt tunneilla kolmeen viikkoon, kun musta tuntui niin pahalta kun en tuntenut ketään mun luokkalaisista. Mä juoksin pois luokasta itku kurkussa, soitin äidille ja se tuli hakemaan.

Koulussakin mua ahdisti ja itkin välitunnit vessassa. Aloin olla käymättä koulussa vatsankivun takia. Siis mua OIKEASTI sattui, se ei ollut lintsausta niin kuin mun luokkalaiset sanoi meidän Whatsapp-ryhmässä. Mua häiritsi TODELLA paljon että muut luuli niin. Aloimme käydä perheneuvolassa, kun sieltä sai kuulemma helpommin lääkärin. Isälläni oli nuoruudessaan samoja ongelmia ja se oli saanut lääkkeitä vasta aikuisiällä. Se sanoo että sen nuoruus olisi ollut NIIN paljon helponpaa, jos se olisi heti saanut ne pillerit. Aluksi kukaan muu ei uskonut mun tarvitsevan niitä, mutta lopulta ne suostui. Sitten kun olin saanut ne lääkkeitä palasin kouluun. Se tuntui niin hyvältä, eikä mua pelottanut/ahdistanut kertaakaan yhtään! Ärsytti vaan kun meidä luokan pojat kyseli että mikä mulla on. Tyttöjä se ei niin paljon kiinnostanut, ja hyvä niin. Kävin kurrattorilla muutaman kerran puhumassa, se todella osasi auttaa.

Nyt keväällä 2017 mulla ei ole ollut mitään ahdistusta sosiaalisissa tilanteissa, mutta oloni on puolestaan tosi surullinen. VÄSYNYTKIN olen ollut. Tein tämän sivuston testin, se sanoo että minulla on KESKIVAIKEA MASENNUS. Pianonsoiton opettajani sanoi, että sen olo on mua opettaessaan kuin HÖLMÖLÄISELLÄ. Hän sanoi että minä satutan itseäni tämän asian suhteen. En ymmärrä mitä hän sillä tarkoitti. Mä en kuulemma ole oppinut MITÄÄN, enkä osaa arvostaa hänen opettamistaan. Hän ehdotti minun lopettavan, tai vaihtamaan opettajaa :(Mulla olisi ollut teoria sen jälkeen, mutta juoksin vartiksi vessaan itkemään. Soitin äidilleni ja hän haki minut. En ole vielä kertonut että miksi itkin. Nyt istun tässä ja kirjoitan tätä. Olen alkanut viiltelemään, mutta vain pintanaarmuja. Ei siis sellaisia että tulee kahvikupillinen verta. Pitäisikö minun puhua asiasta vanhempieni kanssa? Onko teillä ollut mitään samankaltaista?

Anteeksi kirjoitusvirheet, yritin välttää. Tiedän että tarinani on todella sekava, kirjoitin tämän oikeastaan itseäni varten. Arvostan jos joku luki tämän kokonaan tai edes osan tästä :)

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2017/mika-mulla-0>